

24/7/2026

אנחנו שנינו מאותו הכפר – נעמי שמר

אנחנו שנינו מאותו הכפר
אותה קומה, אותה בלורית שיער
אותו חיתוך דיבור מה יש לומר
הן אנחנו מאותו הכפר

אנחנו שנינו מאותו הכפר
שדה ירוק חצינו עד צוואר
בערב שבנו יחד לכיכר
כי אנחנו מאותו הכפר

ובלילות שישי
כשרוח חרישי
בצמרות שחורות עובר
אז אני אותך זוכר

תמיד בפרדסים ובשדרות
אהבנו את אותן הנערות
אבל תמיד אמרנו - אין דבר
זה הכל נשאר בתוך הכפר

ברחנו אל אותם המקומות
לחמנו בשלוש המלחמות
זחלנו על קוצים ועל דרדר
אבל שבנו יחד אל הכפר

ובלילות שישי...

אני זוכר בקרב שלא נגמר
פתאום ראיתי איך אתה נשבר
וכשעלה השחר מן ההר
אז אותך הבאתי אל הכפר

אתה רואה - אנחנו כאן בכפר
כמעט הכל נשאר אותו הדבר
בתוך שדה ירוק אני עובר
ואתה מעבר לגדר

ובלילות שישי...

<https://www.youtube.com/watch?v=t8z8fRczupE&list=RDt8z8fRczupE&sta>

rt_radio=1

דניאל,

20 שנים בלעדיך. בן 20 בנפלו, כתוב פה על המצבה. אבן דרך. בעוד 133 יום, מה- 4/1/2027, פרק הזמן שאתה איננו, יהיה גדול יותר מפרק הזמן שזכינו לחיות אתך. ואת זה קשה לתפוש וקשה לקבל. והגעגועים רק גוברים.

בשנה שחלפה נגה התחתנה, עם דניאל שבמלעיל. החתונה הייתה נהדרת, רק משפחה וחברים, ושמחנו, אבל בלעדייך. ושוב יש 5 בואטסאפ המשפחתי וסביב השולחן, אבל בלעדיך. ונסענו כל המשפחה לטיול גדול ליפן בהדרכת נגה ודניאל שהיו שם בירח הדבש. זה היה רעיון של גיא, שחשב לנסוע לשם גם הוא, והסכים לצרף אליו את כל המשפחה. והיה לנו טוב, אבל בלעדיך. ועוד מלחמה, ועוד טילים בלי הפסקה, ושוב לבנון, ורחפני נפץ, והרוגים, ושמחתי שזה נחסך ממך.

וכן, הוצאתי ספר חדש, "סיפורים – יד ראשונה מרופא". והסיפור האחרון בספר, איך לא, הוא "היי סירי" שהתפרסם ב-ynet לפני 6 שנים, ושנה אח"כ בסרט עם אדיר מילר שזכה ללמעלה ממיליון צפיות. והאמת היא, דניאל, שנהניתי מהשיחה הדמיונית אתך, ומדי פעם אני מוצא עצמי חוזר אליה. ואורי ידידי, שקרא את הספר החדש, אמר לי כשפגש אותי בחדר האוכל שכשאני כותב עליך, או אז אני הופך באמת לסופר. וזה נכון ש-"ראיית לילה", "Patient-Physician Relationship, Lessons From My Tragedy", ו-"היי סירי" הם יצירותיי הטובות ביותר.

לפעמים, אני מנסה לדמיין לעצמי איפה היית היום אילולא אותו לילה נורא במרכבה. לו היית שורד את אותה מלחמה ארורה, דבר לא היה עומד בדרכך. בוודאי היית בעל משפחה, עם שניים-שלושה ילדים. בטח שלושה, תמיד אהבת ילדים. אומרים שמקצוע הרפואה עובר בתורשה אוטוזומלית דומיננטית עם חדירות גבוהה. זה אומר שמספיק שהורה אחד רופא, כדי שבסבירות גבוהה גם ילדיו יהיו רופאים. אם זה מה שהיית בוחר, בטח היית בסוף תת-ההתמחות בחו"ל, אולי בטיול שלפני החזרה, כמו זה שאנחנו עשינו בחוף המערבי של ארה"ב,

ביחד אתך, כשהייתי בגיל בו אתה היית אמור להיות היום. היית יכול להיות רופא גדול. הפציינטיות והפציינטים היו נותנים רק מבט אחד ברופא הגבוה, הבלונדיני, ובעיניו הכחולות, ומייד היו מרגישים טוב יותר.

או שאולי היית מדען? בתיכון למדת במגמת ביוטכנולוגיה. אני זוכר שבאת אלי, ושאלת במה לבחור – מחשבים או ביוטכנולוגיה? היה לי ברור שהבחירה חייבת להיות שלך, שאתה זה שחייב לבחור את הדרך. האם היית עכשיו בטכניון, אחרי פוסטדוקטורט בחו"ל, מקים לך מעבדה שכל הסטודנטים והסטודנטיות היו רוצים לעבוד בה? מפרסם בעיתונים הכי טובים מחקרים פורצי דרך, כמו אלו שזכו בפרס דניאל לביו-רפואה בטכניון? לעולם לא נדע.

ואולי היית לומד דווקא משפטים? תמיד ידעת לטעון טיעונים. נזכרתי באותה פעם, כששכבתי במיטה שבחדרנו, ואתה נכנסת ונעמדת בכניסה לחדר. באותה תקופה אתה וגיא נהגתם לריב ריבים מטופשים, והצרחות בבית היו מוציאות אותנו מדעתנו. היה לנו מחשב אחד בבית, שהיה ממוקם באזור ניטרלי. אתה רצית מחשב משלך, אותו תכננת לקנות מכספי בר המצווה, ואנחנו לא הסכמנו בגלל ההצקות לגיא.

אני זוכר את זה כאילו היה זה אתמול. עמדת בפתח החדר, ובשקט ובהגיון הסברת לי שהכסף שייך לך, זו זכותך לקנות בו מחשב, ואין לך כל קשר לריבים עם גיא. אהבתי את הדרך שבה התנהלת והשתכנעתי מייד. את החיוך שנשפך על פניך, כשאמרתי לך שאתה צודק, לא אשכח לעולם.

בתוך שדה ירוק אני עובר
ואתה מעבר לגדר

מילות השיר שוברות לי את הלב, כל פעם מחדש.

דניאל, אנחנו אוהבים אותך מאד, מתגעגעים בלי סוף, ולא מפסיקים לחשוב עליך בכל רגע.

אבא.

